

LICEUL TEHNOLOGIC VITOMIREȘTI

2021

Lyceum

Ediția 2021

Liceul Tehnologic Vitomirești

Revista Lyceum

Publicată anual

Coordonatori: Prof. Vasilescu Elena-Corina & Bubulincă Maria

Membrii: Prof. Chițan Narcis

Tehnoredactori:
Vasilescu Elena-Corina

Elevi:

Smărăndoiu Maria-Mădălina – XA
Vasilescu Flavia - VI

Profesori colaboratori

Bubulincă Maria
Cojocaru Filofteia
Cosmescu Marinela
Copăcel Mihaela
Năstase Zenovia

Echipa de marketing: Consiliul elevilor

Tehnoredactare:
Prof. Vasilescu Elena-Corina

Adresa:

Liceul Tehnologic Vitomirești, Localitatea
Vitomirești, Județul Olt
Telefon: 0249469310 / 0788191753
Email: liceulvitomiresti@yahoo.com
www.liceulvitomiresti.ro

Din sumar:

- ➡ Clopoțelul toamnei
- ➡ Corespondențe
- ➡ Hey, tu!...
- ➡ Toamna se numără ... frunzele
ruginii, fructele și legumele
- ➡ În lumea basmelor
- ➡ Adolescența
- ➡ Familia de arici
- ➡ Toamna prin ochi de copil
- ➡ Polemică
- ➡ Natura se pregătește de odihnă
- ➡ Biblioteca
- ➡ Carnavalul toamnei
- ➡ Biblioteca școlii mele
- ➡ Eu sau ea
- ➡ Săruturi amare
- ➡ O lecție în natură este o lecție bine
însușită
- ➡ Ficușel
- ➡ Când ochiul este prietenos cu tot
trupul
- ➡ Corpul uman
- ➡ Forme geometrice
- ➡ Toamna este o zână bogată
- ➡ Portretul toamnei

Clopoțelul toamnei

Ghinda și-a sumat un rol neobișnuit – sună sosirea toamnei și a unui nou an școlar – pentru că numai ea sună regulat și nu decalează pauzele ca să nu ne mai întâlnim în curtea școlii la joacă.

Deși timpul, fără să vrea, este amenințător, clopoțelul natural își vede de treabă, se avântă plin de încredere în escaladarea fortificațiilor virale și continuă să sune plin de naturalețe, de speranță și încredere că va fi perceput de inocența elevilor și va fi răsplătit cu entuziasm.

Numai tabletele îl amenință că va capta atenția tuturor, că vor izola exuberanța și frumusețea vieții și o vor transpune într-o lume virtuală incapabilă de iubire, cu un touch fără respondent senzorial, departe de inima fiecăruia dintre noi.

Acest an școlar este motivul redactării revistei noastre școlare, este o nouă șansă a parcursului nostru profesional , o etapă a *bildungsromanului* nostru și va deveni o amintire frumoasă în jurnalul călătoriei spre atingerea idealului.

Concluzia?

Nimic nu ne poate învinge când suntem înarmați cu credință, speranță și dragoste.

Ghinda și comunitatea ei vor aștepta o școală altfel, cu drumeții și câmpări lângă un foc de tabără, cu experimente botanice, cu selfie în natură și video cu acompaniament de păsările postate pe Tik-Tok, cu eseuri inspirate din natură – o viață trăită la adevărata valoare.

Echipa de redacție a revistei vă invită să răsfoiți paginile amprentate de talentul, inocența, năzdrăvănia și minunata lume a vârstei școlare.

Correspondențe

Ce credeți, dragi colegi?

Ana Blandiana ni s-a confesat zilele trecute: *Ce spaimă, ce emoții și ce scandal:/Am descoperit printre cărți un șoarece intelectual!. Acesta a reușit să roadă, pe rând, cartea de bucate, dicționare, romane polițiste, poezii, cărți de istorie, de matematică, de literatură și de filozofie. Dumneaei a luat atitudine, dar ne-am alăturat și noi acțiunii de corijare a șoarecelui și i-am scris câte o scrisoare:*

EDI:

Mult stimată domnule șoarece,

Am apelat de urgență la foaie și pix, deoarece motanul Arpagic vă promite că vă prinde și vă înghite.

Desigur, am înțeles că știți să citiți, deoarece, ați mâncat nenumărate cărți din literatura mea minunată, dar motanul nu recunoaște și zice că nu va rămâne din dumneavoastră nici aerul pe care l-ați respirat, așa că trebuie să fugiți, mâine, e prima zi de vânătoare. Vă recomand un mall din apropiere, nepăzit și ofertant, pentru că veți găsi mâncare nelimitată.

Mult succes!

Nu uita! Să pleci la plimbare pe vecie!

Mult stimată domnule

Șoarece,

Vă adresez rugămintea de a pleca din bibliotecă rapid, altfel, va trebui să iau măsuri neplăcute: să deratizez sau să las motanul să vă mănânce dintr-o înghițitură.

Părăsiți acest paradis!

Cu sinceritate,
Alexia

Mihai:

Amice,

Îți spun clar: Șoarece, te rog să nu mai mănânci cărți! De nu, am să te prind!

Elisa:

Carte poștală pentru domnul Șoarece,

Vă rog să plecați cât mai repede din această bibliotecă, pentru că Arpagic v-a pus gând rău și nu se va lăsa până nu vă v-a diseca!

Rămas bun!

Mult stimată domnule Șoarece,

Mă văd nevoit să vă scriu, deoarece, un motan incult vrea să vă prindă și să vă mănânce și este păcat de dumneavoastră, ca un intelectual să sfârșescă așa.

Vă rog să părăsiți biblioteca pentru binele dumneavoastră și al informațiilor care au mai rămas!

Cu sinceritate,
Florin

Mult stimată domnule șoricel,

V-aș ruga să părăsiți biblioteca, pentru că nu vom plăti noi dezastrul făcut de dumneavoastră.

Înainte de a pleca, v-aș ruga să treceți pe la secretariat și să plătiți pagubele.

Cu sinceritate,
Andrei

Mult stimată domnule Șoarece,

Vă rog să părăsiți, cât mai repede, această bibliotecă, deoarece cățelușii mei nu-i scapă niciodată niciun șoricel. Ea este paznicul acestei biblioteci și orice mișcă va avea parte de o soartă cumplită.

Cu sinceritate,
Roberta

Mult stimate domnule Șoarece,
Vă rog să nu vă supărați,
dar trebuie să părăsiți biblioteca!
Nu mai puteți rămâne, pentru că
motanul Arpagic este croit pe
dumneavoastră.

Cu sinceritate,
Ianis

Mult stimate domnule șoarece,
Îți sugerez să părăsești
biblioteca.

Motanul Arpagic este pe
urmele tale și a spus supărat că
nu se lasă până nu te prinde.

Cu sinceritate,
Flavia

Mult stimate domnule Șoarece,
Vă rog să încetați să roadeți sau să mâncați
romanele din bibliotecă, altfel, Arpagic, motanul, se va
înfuriași vă va manca cu totul, fără supărare!

Cu sinceritate,
Irina

Narcis:

Domnule Soarece,
Vă rog să plecați din bibliotecă
pentru că nu mai vin copiii să citească
sau, chiar dacă ar veni, nu mai au ce citi,
ați mâncat aproape tot! Dacă nu, atunci
te mănânc.

Arpagic

Mult stimate, domnule,
Mă scuzați că vă
deranjez, dar aș dori să vă
informez despre noua pisică ce a
apărut în oraș. În fiecare zi, ia
câte o casă „la control” și
mănâncă toți șoarecii.
Domiciliul dumneavoastră
urmează mâine.

Cu sinceritate,
Ionuț

După atâtea avertismente, șoarecele a răspuns „pe înțelesul tuturor”:

Andrei și Mihai:

Doamna bibliotecară,

Am plecat, dar
oops! Am uitat să
plătesc. Nu vă îngrijorați!
Voi achita datoriile anul
viitor, când mă întorc din
Caraibe. Aici mă simt
foarte bine, am găsit o
bibliotecă unde nu îmi
impută nimeni
stricăciunile.

Cu aceeași sinceritate,
Șoricelul

Iannis și Narcis:

Mult stimată
domnule bibliotecar,

Sunt foarte speriat,
deoarece am aflat că
motanul Arpagic mă
caută. M-am ascuns și o
să îți spun unde, dar te
rog să nu spui nimănui!
Sunt într-un pod și voi
sta aici până pleacă
atacatorul. Nu te bucura
prea mult! Când va
dispărea pericolul, mă
voi întoarce la biblioteca
mea frumoasă.

Cu respect,
Șoarecele

Flavia și Irina:

Dragă binevoitorule,

După citirea
scrisorii, m-am hotărât și
am plecat într-un alt oraș,
la o altă bibliotecă fără
paznici și fără pisici.

Vă salut!

Roberta și Ionuț:

Dragă Ana,

Mulțumesc pentru
avertizare! Îți scriu din
altă țară, pentru că am
reușit să mă salvez și
trăiesc liniștit într-o nouă
bibliotecă.

Rămân recunoscător.

Cu aceeași sinceritate,
Șoricelul

Elisa și Manu:

Dragă domnule,

Am fost foarte
agitată când am primit
scrisoarea, așa că am
făcut bagajele și am
plecat.

În timp ce alergam
pe străzi, m-am întâlnit
cu verișorul meu, Franci,
l-am rugat să mă
găzduiască o vreme, cu
condiția să plece apoi și
el cu mine, că motanul îl
va descoperi și îl va
mânca.

Edi, Alexia, Florin:

Stimat prieten,

Vă mulțumesc că
m-ați avertizat despre
motan! M-am ascuns
într-un tufiș mare de flori
cu speranța că nu mă va
găsi. Desigur, seara, când
se udă florile, mă retrag.
Totuși, trăiesc foarte bine
aici, am o căsuță de
păsări ascunsă în flori.

Cu respect, șoarecele
intelectual.

Probabil că va continua
corespondența într-un
număr viitor al revistei,
cine știe?

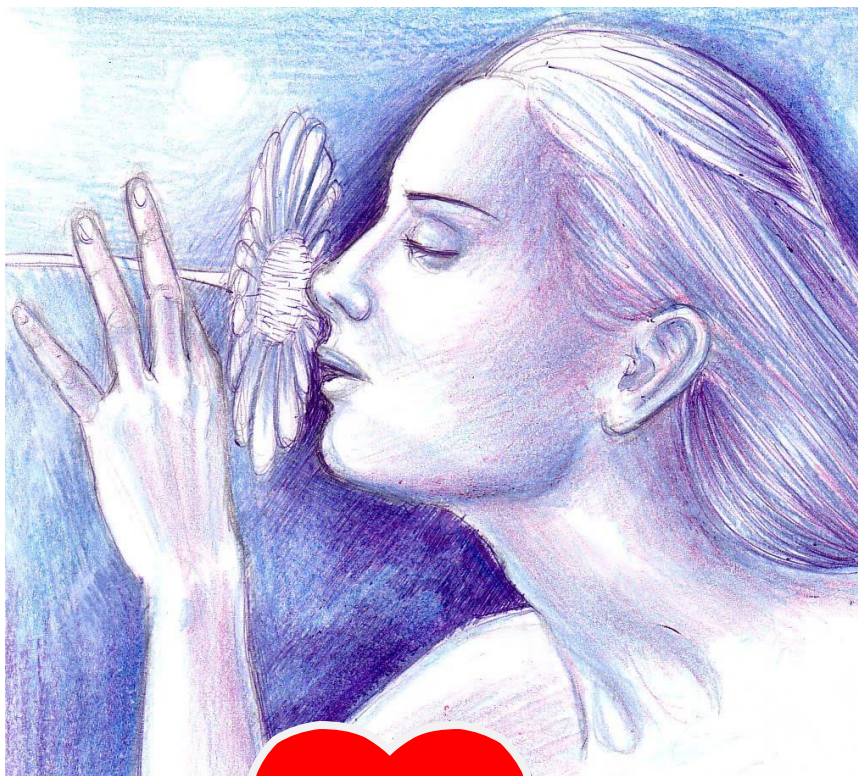
Să ne urmăriți!

Hey, Tu!...

Om, ce te-am prețuit,
La mine te-ai mai gândit?
Cum „domniță” mă
numeai
Și în versuri îmi vorbeai?
Cântece, în miez de
noapte,
În engleză, erau toate.

Mă făceai și să zâmbesc,
La viitor să mă gândesc.
Ce depresii? Anxietate?
Când zâmbeai,
Îmi treceau toate.

Știu că nu simțeai la fel,
Dar, cu tine, sentimentul
Se percepea altfel.
Poate nu era dragoste,
Însă era ceva cu apartență –
Cosmică simțeam trăirea,
Dulce-amară amintirea.
Și acum mai simt puternic
Căldura ce-mi umple pieptul!

Smărândoiu Mădălina – Clasa a X-a A

Toamna se numără... frunzele ruginii, fructele, legumele

Îmi place să parafralez „vorbele” din popor pentru că ele își păstrează valoarea, sfidează trecerea timpului și reliefează adevărul.

Copiii știu cel mai bine să reprezinte această realitate, în stilul lor ludic, dar nu mai puțin convingător, pentru că folosesc reflecțiile unui suflet curat, bucuria și vioiciunea vârstei.

Am descoperit toamna pe holul etajului I, corp A; ne aștepta liniștită să o salutăm, să nu trecem nepăsători pe lângă ea, de aceea zâmbea. Nu mă credeți? Am dovezi:

Frunze palide, resemnate se aștern la odihnă.

Numai foșnetul lor le trădează regretul mascat de coloritul cald - o mimă, masca ce le susține secretul.

Bucuria se citește numai pe fața fructelor, dar e împrumutată de la elevii care au dăruit din universul lor vitalitatea și speranțele vii.

Efortul de a ține toamna aproape de noi va fi răsplătit de fluturii reinterpretați, de ilustrația „vieții (vinetelor) în doi” și de cartofii îngrășați.
P. S.

Nu stați pe gânduri! Trece și toamna.

*Elevii clasei a II-a
Înv. Cosmescu Marinela*

În lumea basmelor

Elevii clasei a VI-a - Coord. Prof. Bubulincă Maria

Fantascalia, universul mirific al lui Florin Bican, a invitat elevii clasei a VI-a să-l viziteze. Ce au văzut vizitatorii noștri acolo, veți descoperi în relatările scurte ale lor.

Primul a fost **IANIS** care și-a notat impresiile:

Fantascalia, tărâmul fabulos al basmelor...

A fost odată ca niciodată, în Fantascalia un cal puternic, calul lui Făt - Frumos. Cu mic, cu mare, toți s-au adunat la sărbătoarea Paștele Cailor, chiar și Făt - Frumos cu al său cal despre care se dusese vestea. L-a înscris la un concurs unde învingător era acela care reușea să parcurgă un traseu în două picioare. În timpul concursului, Făt - Frumos vedea cum calul sau rămânea mai tot timpul în urma, așa că s-a gândit să îl ajute, l-a încălecat, iar, deodată, calul a început să alerge iute ca gândul și ca vântul și, în scurt timp, a ieșit câștigător.

Toți i-au felicitat și, ca premiu, au primit o medalie de aur cu care s-au lăudat în toată Fantascalia.

IONUȚ a venit în grabă și ne-a povestit și el ce a făcut când a vizitat Fantascalia.

Marea peripeție

Într-o zi, am fost la Fantascalia, și m-am împrietenit cu calul lui Făt frumos. La început, nu voia să coopereze, dar, în final, am reușit să urc pe el și a meritat tot efortul, deoarece el începuse să zboare. Am traversat munți și văi ca, la finalul zilei, să ne întoarcem de unde am plecat și am povestit tuturor întâmplarea, dar nici acum nu mă crede nimeni.

EDI a așteptat răbdător să povestească și el.

Era odată ca niciodată o zi însorită și frumoasă, tocmai atunci era Paștele cailor. Când Făt-Frumos a aflat asta, a decis să meargă și el cu calul său la festivalul minunat organizat cu această ocazie. Când au ajuns, toată lumea vorbea: „Uite-l pe Făt-Frumos! Nu pot să cred că Făt-Frumos este aici, la noi la festival, cu calul său mare și așa de frumos și de îngrijit!...”

Toată lumea devenea puțin invidioasă pe el. Și, iată! A început primul număr, cursa cu cai, la care au participat și cei doi, s-au menținut în frunte până final și au câștigat.

După acea cursă obositoare, cu toții s-au așezat la masă și au început să mănânce bunătățile servite, au vorbit cu toți fanii lor și le-au dat chiar autografe.

A fost o zi obositoare și distractivă pentru toată lumea, dar minunatul apus i-a recompensat.

ELISA a ținut să ne povestească și ea minunățiile petrecute în lumea fantasticului.

Tărâmul lui Harap-Alb pe nume Fantascalia...

Făt-Frumos și calul său au mers împreună la concursul organizat pentru Paștele-Cailor.

Acolo, sau desfășurat foarte multe activități cum ar fi: întreceri, aptitudini pentru forță, pentru zbor etc.

Prințul s-a sfătuit cu calul său la ce eveniment să participe, însă calul i-a spus că vrea să participe la toate. S-a auzit clopoțelul și întrecerile au început Făt-Frumos a avut încredere în calul său că va câștiga. și așa s-a întâmplat, a ieșit învingător la toate probele, numai că, la ultima probă, cea cu zborul, calul părea foarte obosit. Stăpânul său avea un secret despre care nimeni nu știa: calul nu putea să bea și să mănânce orice, el avea nevoie de cărbuni încinși și lapte de la cea mai frumoasă vacă. După ce a găsit acestea, premiul cel mare nu a mai fost pus în pericol.

ALEXIA s-a alăturat și ea grupului de povestitori.

Fantascalia, tărâmul fabulos al basmelor

Într-o zi, Făt-Frumos a fost la Fantascalia, unde locuitorii se pregăteau pentru a sărbători Paștele Cailor, În fiecare an, această sărbătoare era dublată de întâlnirea anuală a eroilor de poveste și se organizau spectacole și concursuri. Făt-Frumos, care avea un cal frumos, cu o inteligență minunată, s-a gândit că ar putea participa, pentru că, acolo, exista o școală pentru cai unde se învățau tot felul de lucruri. Intenția era să învețe calul să zboare. Acesta, neobișnuit cu asemenea chestiuni, nu își dorea în ruptul capului așa ceva. După mult timp și multă trudă, prințul a renunțat și s-a ocupat de prietenul său animal: l-a dus într-un loc ferit de ochii tuturor, l-a hrănit cu cărbuni aprinși, l-a periat, l-a îmbăiat și au plecat la concurs.

Așa au câștigat marele premiu!

Este rândul **ROBERTEI** să ne împărtășească amintirile.

Într-o lume îndepărtată, unde se sărbătorea PAȘTELE CAILOR, fusese adus un cal nou care era mai diferit de ceilalți cai de pe acel tărâm. El nu putea să zboare, de aceea ceilalți cai îl tratau diferit și râdeau de el. Văzând toate astea, a mers într-un loc mai retras, unde încerca să zboare.

Mergea acolo în fiecare zi și nu înțelegea cum toți caii din Fantascală puteau zbura, iar el, nu. El nu a renunțat, a continuat să încerce până la PAȘTELE CAILOR. În timp ce toți ceilalți cai sărbătoreau și jucau diferite joculețe în aer, nezburlătorul stătea într-un loc, trist, pentru că nu reușise.

Deodată, unul dintre confrăți și-a prins piciorul în cel mai înalt pom și, fără să își dea seama, dintr-o dată, a început să se înalțe reușind să salveze pe cel captiv. Ceilalți au rămas surprinși, de aceea l-au numit MIRACOLUL DE PASTE din Fantascală!

Acum, **NARCIS** povestește:

Paștele cailor,

Într-o zi, Făt - Frumos și-a dus calul la o școală specială pentru a învăța să zboare, dar, din cauza entuziasmului, nu a luat în considerare ce își dorea și el. Pentru că nu dorea să-și supere stăpânul, ci încearcă să îl facă cât mai fericit, calul a făcut tot posibilul să învețe și, văzându-l bucurându-se, se bucura și el de reușită.

Minunea s-a întâmplat! În ziua Paștelui cailor, cei doi zburau încrezători spre Fantascală.

Când toată lumea povestește, vine și **IRINA** cu povestea ei.

Fantascală, un sat minunat, sărbătorea în fiecare an Paștele Cailor, la care calul lui Făt - Frumos, un cal cu părul alb și coama bălană ce fâlfâia în vânt, era vesel și uita de toate problemele posibile.

Într-o zi ca aceasta, și-a luat inima în dinți și a decis să părăsească satul pentru a vedea cum se sărbătorește și în alte locuri.

A ajuns într-un sat în care nu erau tarabe cu câini de ciocolată și ouă curcubeu cum erau în satul său, nu era nici muzică în jur și era trist, pentru că nu vedea fericirea acolo, nu vedea nimic atractiv și a plecat mai departe.

A întâlnit un cal negru și alb cu coamă catifelată, dar nici acolo nu era ce vroia să vadă, așa că a întrebat pe cel negru dacă acolo se ține Paștele Cailor. Cel întrebat a râs de el fiindcă nu auzise așa ceva niciodată și a crezut că îi face o glumă, dar, când i-a explicat, a înțeles și i-a spus că nu există în satul lor această sărbătoare.

Pentru că s-a purtat frumos, și-a invitat prietenul să vină în satul lui să sărbătorească amândoi Paștele Cailor.

Calul negru a acceptat și amândoi au plecat fericiți și nerăbdători să sărbătorească marele eveniment

FLAVIA încheie seria povestirilor.

Calul lui Harap Alb s-a hotărât să meargă la concursul de întrecere a cailor din întreaga lume, în Fantascalia.

Acolo, a văzut mulți cai foarte cunoscuți și puternici. Când a început concursul, el a fost foarte speriat, din cauză că va pierde primul și se va face de râs în fața celorlalți cai, dar, spre surprinderea lui, primul cal descalificat a fost Cezar, unul foarte cunoscut în lume.

După câteva minute de alergat, au mai rămas doar calul lui Harap Alb și Rudi. A fost foarte grea bătălia acesta, pentru că niciunul nu mai putea să alerge la fel de repede ca la început și erau la egalitate.

În final, calul lui Harap Alb și-a deschis aripile invizibile, a zburat până la linia de sosire și a câștigat concursul.

A fost felicitat și a primit un premiu din aur.

Adolescența - vârsta eliberării de reguli și limite, vârsta redirecționării

Mesajul transmis de Ana-Maria Stoileanu, elevă în clasa a X-a, este lăsat interpretării voastre.

Familia de ARICI

Pe-o măsuță, pe un hol
Unde s-a așezat toamna,
Un arici s-a dat de gol
Că nu îi mai place iarna.

Și-a adus familia-aici,
Ca să facă o paradă,
Nu contează că sunt mici,
Numai elevii să-i vadă.

Elevii clasei a II-a – Înv. Cosmescu Marinela

Toamna prin ochi de copil

Haideți să descoperim lumea mirifică a toamnei din perspectiva elevilor de clasa a III-a - o transfigurare ce reflectă imaginație, talent, dragoste și sensibilitate pentru natură, pentru viață. Împreună cu acești mesageri ai esteticii, lumea pare minunată, problemele sunt uitate și speranța de mai bine renaște.

Clasa a III-a – Coord. Înv. Copăcel Mihaela

Polemică

Clasa a V-a - Coord. Prof. Bubulincă Maria

Alarmă! La clasa a V-a a pornit o dispută între sunetele limbii române, iar „audiența” a înregistrat câteva idei.

DAVID le-a auzit prima conversație:

- Salut! Vrei să ne împrietenim? Spune semivocala.
- Dar cine ești tu? Nu te-am văzut prea des. Eu, în schimb, sunt în toate cuvintele, ele nu pot exista fără mine.
- Nu te mai lăuda, vocală! Nici fără mine nu pot exista multe cuvinte – spune consoana mândră.
- Dar cuvântul „Ou”? replică vocala.
- Singura explicație, când sunt absent, este că sunt în vacanță – vine replica iritată a consoanei.
- Nu vă mai certați! Hai, să recunoaștem că fiecare are rolul său în cuvânt – intervine împăciuitoarea semivocală.

NICU și **ANDREI** au tras și ei cu urechea și au notat:

- Salut, prieteni! Spune semivocala fericită.
- Of! Tu, ce vrei? Nu ești așa importantă ca mine – se irită vocala.
- Dar fără mine nu poți face multe cuvinte – răspunde ea tristă.
- Ba, sigur că pot! Uite! Da, la, pe...
- Calmați-vă! Intervine consoana. Și, tu, vocalo, nu poți face

cuvinte fără mine.

- Ba, da! Ia, uite! A! E! Oooo! Ăăă! Î!
- Vă rog, opriți-vă! Încearcă semivocala să stingă,,focul”. Dar cearta a continuat.

ADELIN a trecut el pe lângă certăreți și le-a notat replicile:

- Consoana e cea mai tare din alfabetul limbii române! Se împăunează consoana.
- Ba, nu! Spune vocala. Fără mine, nu ați putea face nimic, eu sunt în toate cuvintele.
- Eu sunt cea mai bună! Se agită semivocala. Fără mine nu ați putea cânta. și, așa, s-au certat până seara.

IOANA nu a rezistat curiozității și a asistat la disputa sunetelor:

- Sunetelor, fără mine nu ați putea scrie cuvinte ca: ciocănitore, câine, floare... ridică tonul semivocala.
- Fără mine, sunteți inexistenți – zice vocala. Eu pot scrie cuvinte fără tine, semivocală!
- Cuvintele pe care le scrii fără semivocală, le creezi cu ajutorul meu – spune consoana.
- Greșești! Mă descurc și singură – continuă vocala.

Semivocala caută să calmeze situația:

- Prieteni, eu m-am gândit că nu ar fi existat niciun cuvânt, dacă nu eram noi, sunetele, și aceasta înseamnă că toate suntem importante.

IRINA vede sunetele adunate și le ascultă și ea conversația ce pare interesantă la început:

- Bună, tuturor!
- Bună!
- Bună!
- Vreau să vă dau o temă de gândire: căutați un cuvânt fără mine, consoana!
- Aaa! Este foarte simplu! Îți spun eu, vocala: oaie.
- Știu și eu – intervine semivocala – cuvântul „ou”.
- Dar, fără mine, nu veți fi în stare de nimic – le vorbește ironic vocala.
- Ai dreptate! Recunoaște consoana.
- Fără mine, puteți găsi unul? Își încearcă norocul semivocala.
- Da! De exemplu: car – spune, sigură pe sine, consoana.
- Da, lac, măr... sunt foarte multe – se alătură vocala partenerei consoană.

Contradicțiile continuă și surprinde și **TAVI** câte ceva:

- Salut, consoană, salut semivocală! știți că eu, consoana sunt folosită în toate cuvintele?
- Ba, eu! Se repezi consoana.
- Greșești! Insistă vocala.
- Nu vă certați! Încearcă semivocala să oprească polemica.
- Tu, ce vrei? O apostrofează consoana. Tu ești cea mai rar întâlnită în cuvinte.
- Amândouă sunteți rar folosite, eu sunt cea mai solicitată – insistă vocala.
- Bine! Tu ești cea mai folosită! Recunosc celelalte sunete.

NICOLETA participă la discuție ca martor:

- Ce faceți? V-ați adunat să vă certați, suratelor? Întreabă semivocala.
- Eu sunt vocala și nu te recunosc, te întâlnesc rar.
- Eu sunt consoana și sunt cea mai tare, nu te recunosc.
- Sunt semivocala și vă spun că suntem surori.

Trebuia să se termine discuția, dar **ERIC** surprinde și el ceva.

Vocala susține sus și tare:

- Eu sunt în cea mai bună ipostază.
 - Ba, nu! Eu, consoana, sunt.
 - Eu sunt – intervine și semivocala – fără mine, cuvintele nu au armonie.
 - Dar, fără mine, nu se pot forma cuvinte românești - explică vocala.
 - Eu voi pleca, dacă voi vă certați – încearcă să oprească discuția consoana.
- Pentru un timp, se liniștesc.

Dar, când ascultă **DENIS**, reîncep:

- Eu sunt cea mai importantă, fără mine, nu ar mai exista cuvintele - spune consoana.
- Te rog să nu minți! Fără mine, nu ai fi nici tu, nici altele – o contrazice vocala.
- Ha, ha, ha! Mă faceți să râd. Eu intervin la multe cuvinte – adaugă semivocala.
- Gata cu vorba! Știm, deja, cine este cel mai important dintre noi – revine vocala.
- Cine? Eu? Sigur că eu, asta e clar – susține consoana.
- Eu – accentuează semivocala.

DENIS știe că nu vor termina curând și se retrage. Acum, nu mai știm nimic despre ele, poate, anul viitor.

NATURA SE PREGĂTESTE DE ODIHNĂ

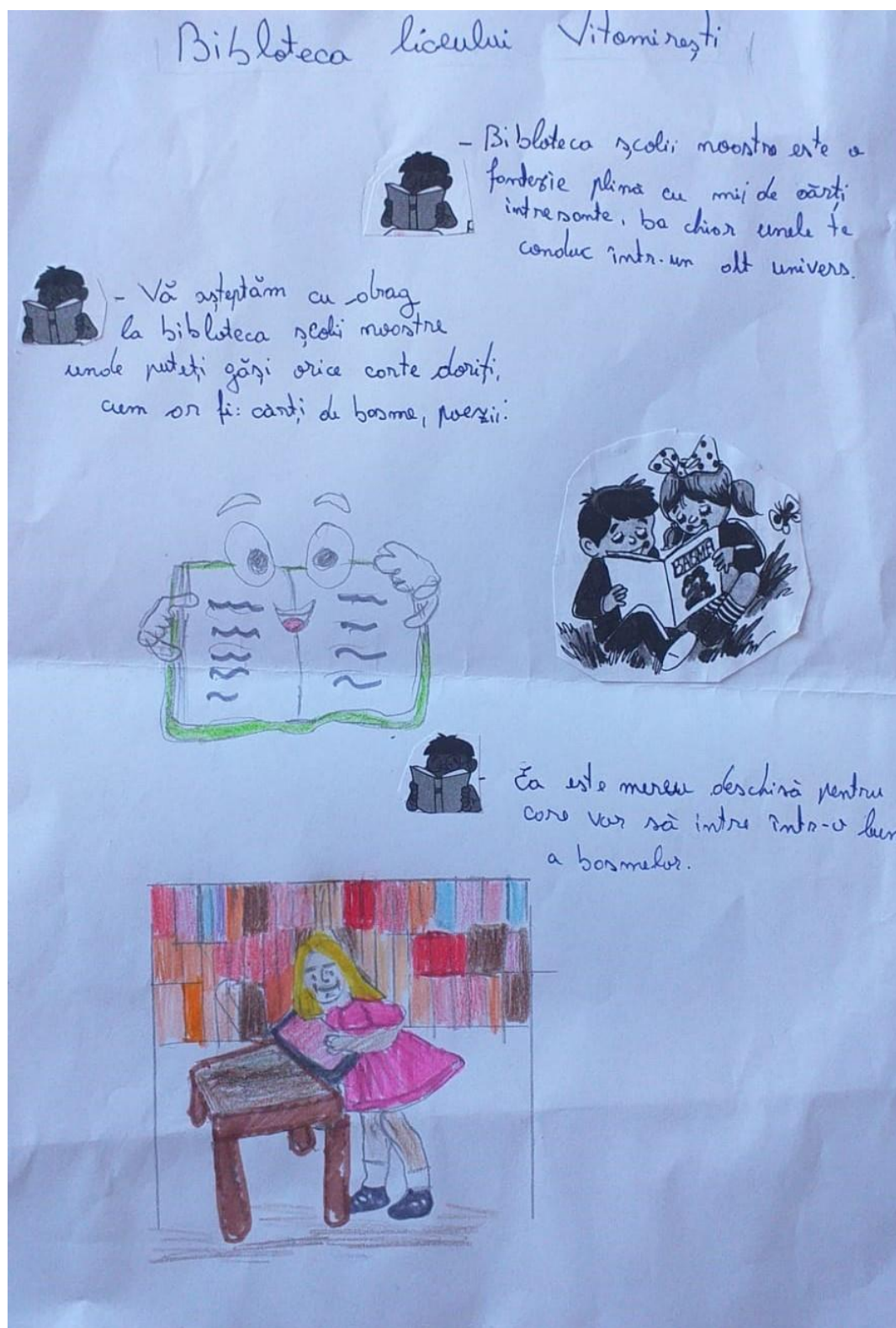
Frunzele ruginii ale copacilor, semințele de dovleac, florile transformate acum în imortele, boabele de fasole, măceșele, merele s-au întrunit într-un joc de culoare, de colaj tematic, de proiecție a realității pe foi de carton și au renunțat la rolurile de produse alimentare sau decor hibernal – de monotonie a reprezentării. Acum, după o primăvară revigoratoare, o vară a asimilărilor, se pregătesc de odihna binemeritată, în reprezentări generate de talent și imaginație. Cui se datorează această reorientare? Elevilor clasei a patra de la Liceul Tehnologic Vitomirești.

Clasa a IV-a – Înv. Cojocaru Filofteia

BIBLIOTECA

V-ați întrebat vreodată ce înseamnă biblioteca școlii pentru fiecare dintre voi? Elevii clasei a VI-a au venit cu răspunsuri "potrivite".

Clasa a VI-a – Coord. Prof. Bubulincă Maria

CARNAVALUL TOAMNEI

Carnavalul toamnei este, în viziunea clasei a patra, un spectacol de armonie și culoare, o îngemănare de talent, imaginație și tenacitate, o invitație la meditație asupra naturii care ne înconjoară - un timp prețios pentru admirație și recunoștință.

Ascultați, cu atenție, acordurile toamnei!

Sună trâmbițele de retragere a armatelor de păsări călătore!

Bat tobele de adunare la sfatul autumnal!

Fluierile vântului fredonează printre crengile dezgolite ale copacilor și printre frunzele așternute pe pământ!...

Apele susură pe acorduri de liră!...

Priviți, cu atenție sfatul reprezentanților!

La ora de abilități practice, omizile, pinguinii, aricii, bufnițele, bursucii, iepurașii, gândăceii și-au dat întâlnire pentru elaborarea unei petiții adresate oamenilor de toate vârstele, cu mesaje clare: *Rezervați-vă timp să admirați toamna! Hrăniți-vă din hambarele acestui anotimp! Ocrotiți tot ce este definit ca viață! Reinventați bucuria!*

Biblioteca școlii mele

Elevii clasei a VI-a - Coord. Prof. Bubulincă Maria

La limba și literatura română, în cadrul activităților de producere a mesajului oral, „un proiect” îndrăzneț - *Biblioteca școlii mele* - ne-a pus pe roate și ne-a trimis „pe teren”.

Divizați în cinci echipe, ne-am luat „pseudonimele” și, impulsionați de sarcinile de lucru, am pornit la treabă.

Noi, *Bibliotecarii* am vizitat CDI - ul Liceului Tehnologic Vitomirești, ne-am notat impresiile și am luat un interviu doamnei bibliotecare urmărind scenariul stabilit în grup. Doamna, drăguță, ca de obicei, cu fața zâmbitoare și glasul blajin, a răspuns tuturor întrebărilor pentru a satisface curiozitatea micilor reporteri.

- **De ce v-ați ales acest job?** am întrebat cu admirație pentru atitudinea doamnei.

- **Mi-am ales această profesie din dragoste pentru carte și pentru cititorii ei, copiii,** a fost răspunsul pe un ton nostalgic.

Încântați de primul pas făcut pe arena reporterilor, am continuat cu încredere.

- **Elevii noștri mai citesc?**

- **Da! Citesc.** Elevii ciclului primar și cei de la gimnaziu solicită permanent diferite cărți. Ceilalți, probabil, au biblioteci personale, sunt mai mari.

- **Cum este să fii bibliotecar?** Voiam să descoperim ce o făcea pe doamna să fie așa satisfăcută.

- **Este frumos!** Frumusețea vine de la interacțiunea copiilor cu cartea, de la căutarea inocentă a cărărilor copilăriei sau adolescenței, la răspunsurile date de universul imaginat de scriitori sau poeți.

- **În opinia dumneavoastră, care va fi viitorul cărților?**

Fără să se gândească prea mult, doamna a răspuns:

- **Cărțile vor rămâne la fel de răbdătoare, pe rafturi, își vor aștepta cititorii, dar vor fi completate sau dublate de cărțile electronice – o generație pe placul vostru, mai ușor de accesat, de răsfoit.**

I-am dat dreptate doamnei și am continuat:

- **Ce ar trebui îmbunătățit, ca CDI-ul liceului nostru să fie atractiv pentru toți elevii?**

- **Este nevoie de o nouă achiziție de carte și de o dotare mai bună când va fi posibil. Poate voi veți fi cei ce vor contribui la modernizarea lui. Cine știe?**

Mulțumiți de activitatea noastră, ne-am retras cu dorința ca toate gândurile frumoase ale doamnei bibliotecare să se împlinească, iar noi să nu rămânem nepăsători.

Noi, *Cititorii*, am bătut la ușa clasei a V-a, la boboceii noștri, cu scopul de a culege informații despre cărțile lor preferate și despre impresiile pe care le au despre CDI - ul unității de învățământ. Cu această ocazie, am constatat că elevii citesc cu plăcere și vizitează CDI - ul, locul ce le satisface setea de lectură. Ne-am făcut o listă a cărților lor preferate și, așa cum era de așteptat, cărțile de aventură primează, pentru că este o lume în care totul este posibil și eroii sunt învingători.

Le-am mulțumit pentru colaborarea frumoasă pe care am avut-o și ne-am retras cu mulțumirea lucrului

bine făcut.

Noi, *Artiștii*, am lăsat culorile să alunece pe hârtie într-un dans al imaginației care ne reprezintă și am realizat un afiș în format A3 prin care ne-am încurajat colegii să citească. Chiar dacă s-au strecurat greșeli, doamna noastră ne-a felicitat pentru ceea ce am exprimat în felul nostru stângaci, pentru că nu era o sarcină așa de ușoară.

Noi, *Inovatorii*, am venit cu o propunere atractivă, o activitate extracurriculară care să se desfășoare la CDI-ul școlii: *Filmul dezvoltă apetitul lecturii* - vizionarea de filme care ilustrează beneficiile cititului.

De asemenea, am propus o altă activitate – *Citim mult și scăpăm de teme la română* – concurs ce premiază elevii care citesc.

Cine citește cel mai mult, va fi scutit de teme la română o săptămână, vorba aceea: *După faptă, și răsplătită.*

Noi, *Exploratorii*, am vizitat, cu ajutorul D-lui Google, biblioteci ale altor licee din țară și ne-am notat câteva aspecte pe care ni le-am dori și la CDI - ul nostru, de aceea, am venit cu propuneri:

- Achiziționarea de mobilier modern care să ofere confortul necesar lecturii, studiului și altor activități;
- Îmbunătățirea fondului de carte.

La final, am înțeles că proiectul nostru a fost o experiență minunată.

Deși suntem mici, aspirațiile noastre sunt mari!

Eu sau ea

Astăzi, cu mine, mâine, cu ea,
Mă-ntreb: oare, de ce ești așa?
Nu îți dai seama că rănești?
Tu doar... doar ne-amăgești -
Două suflete în disperare
După aroma buzelor tale.
Ieri, cu ea, iar azi, cu mine,
Mă-ntreb: oare, îți e bine?
Eu, prima ce-a ce te-a avut...
Ți-am dat totul de la-nceput.
Ea, doar curând te-a cucerit.

Oare, eu cum m-am simțit
Atunci când tu mi-ai rostit
Că de ea ești îndrăgostit?
Nici acum nu te-am uitat!
Vai, ce păcat imi vine să fac!
Dar, poate, ea chiar te iubește,
Nu vreau să spun nimic greșit,
Dar și eu mult te-am prețuit...
Oh, mult te-am mai iubit!
Și voi continua
Până când ceva ne va arăta
Care dintre noi chiar va muri
De dor, de lacrimi și suspine înecat!
Doar spune-mi! Cine, la sfârșit,
Va vedea că a greșit
Și c-a iubit,
Oh, negreșit, pe cine n-ar fi trebuit?

Smărăndoiu Maria Mădălina – Clasa a X-a

Săruturi amare...

Și, cică, noaptea nu am somn!
Aștept doar să mă trezesc pe un șezlong,
Depart de tine, depart de durere,
Depart de toate lacrimile grele,
Depart de tot ceea ce mi-ai făcut,
De ce este și ce a fost în trecut.

Trecutul doare, dar, și mai rău, să știi,
E prezentul în care voi înnebuni.
În dor și în suspine, mă voi îneca
Visând la viața pe care o puteam avea
cândva,
Dorindu-mi tot încă odată,
Vrând ca viața asta să nu ne despartă.

Doar eu cu mine, în clipele amare
Când viața nu mai are pic de culoare.
Doar amintirea cu noi mă mai ține vie,
Doar cântecele de dragoste scrise pe-o hârtie.

Și, când mă iubeai, era așa frumos!
Era ca un desert, așa gustos!
Ciocolată era pe buzele tale
Când mierea își făcea loc în visele mele.
Săruturi dulci și calde, pline de iubire
S-au transformat în lacrimi de amăgire.
Pe-obraji, se preling doar lacrimi,
Fără tine, sunt plină de patimi!...

Smărăndoiu Maria Mădălina – Clasa a X-a

Gândurile-n plină zi

Chiar de-ar fi să te aștept
Zile și nopți, aș face-o.
Cine crede că aș putea, iubirea mea,
Să te las să pleci cu ea?
Și tot să știu că ea nu-i eu,
Iar el nu-i tu, n-are visul tău,
E greu de conceput, e foarte greu!
Dar, fără noi, nu-i complet visul -
Visul nostru perfect realizat
Pe care cu greu l-am alungat.
Insistă, se agață de-o sfoară mereu...
Era visul nostru cândva... Nu, doar al meu!
Și el ne ține legați pe noi,
Un vis care ne vrea înapoi
În zori de zi și-n miez de noapte
Să fim aproape!
Cât mai aproape!

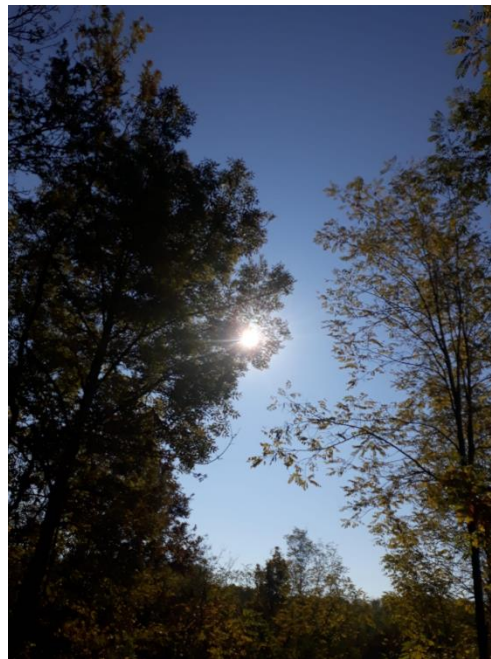
Smărăndoiu Maria Mădălina – Clasa a X-a

O LECȚIE ÎN NATURĂ ESTE O LECȚIE BINE ÎNSUȘITĂ

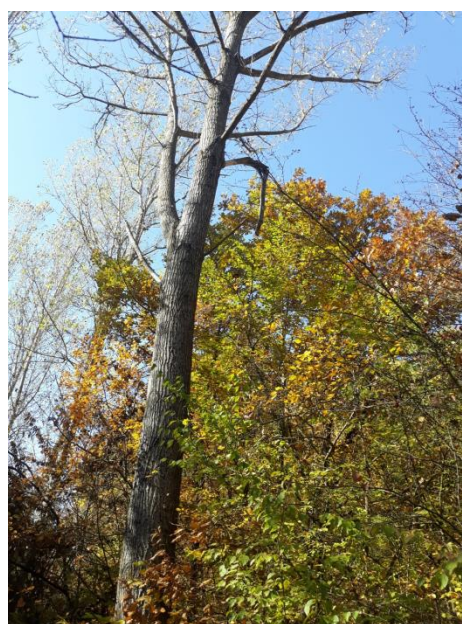
O toamnă liniștită și îmbietoare
Ne cheamă cu tandrețe să ieșim afară
Să studiem natura ademenitoare,
Iar biologia simplă să ne pară.

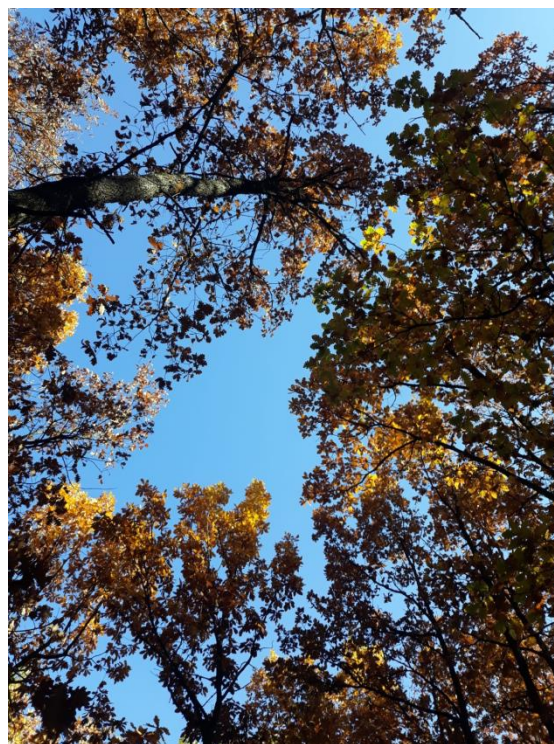
Așa, noi, cei de-a șasea, am luat-o pe
cărare
Conduși de noi speranțe și de dirigintă,
Am luat și telefoane cu noi, în buzunare,
S-avem dovezi, iar mintea să fie vigilentă.

Acum, ne recunoașteți? Aceștia suntem noi:
Treisprezece elevi și doamna profesoară –
Echipă de nădejde și nu, super-eroi.
Am experimentat o lecție prima oară.

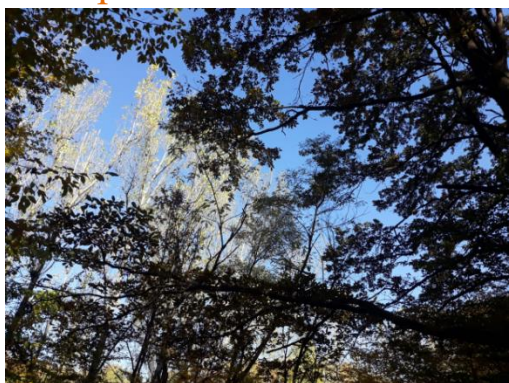

Ca un stejar vom crește, ca el ne vom uni
Crengile, vom fi prieteni și vom reuși
Să rezolvăm probleme sau le vom preveni.
Deviza va rămâne: Nu ne vom prăbuși!

Această aplicație la clasă de gimnaziu,
Ne-a fost utilă, iar toamna ne-a oferit din plin
Podoaba de regină cu ruginiul giulgiu.
Vom păstra amintirea cadoului divin!

Nu spunem cuvinte mari, nu ne
impacientăm,
Dar ne-am lăsat duși de val, - un pachet
să ne luăm,

Să-l punem și pe catedră - profilor să le-
arătăm
Că natura e frumoasă și noi o
valorificăm.

FICUȘEL

El este Ficușel, prietenul elevilor, are o istorie lungă... Când abia crescuse de 30-40 de cm, a venit într-o sală de clasă în care erau elevi mici, ca și el, în clasa a V-a. Era timid, retras în colțul său, pe o măsuță, ca să îi vadă pe toți, dar cu frunzele lucioase, gata să salute atunci când adierea vântului pătrunsă pe ușa sau pe fereastra îl ajută. Știa toate năzdrăvăniile băieților și fetelor din clasă, dar nu trăda niciodată, le însemna în mugurii și frunzulițele nou apărute ca și cum ar fi spus: " Veți crește și totul se va schimba!" Ce prietenie frumoasă au ținut! Prietenii lui, recunoscători, i-au dedicat mici creații literare, l-au făcut cunoscut și în revista școlară... Anii au trecut, elevii aceia sunt în clasa a X-a, sunt mari și tot îl vizitează în lumea amintirilor. L-au lăsat amintire colegilor mai mici, din clasa a V-a care împărtășesc aceeași simpatie cu Ficușel, chiar dacă a crescut și el, e mare, e, totuși, neschimbat în comportament.

Flavia i-a făcut "portretul" ca filele revistei să-l primească în comunitatea lor. Cate prietenii va mai lega "amicul" verde? Vom vedea.

Desen realizat de Flavia Vasiliu - clasa a VI-a

Am răspuns
provocării, lansate
de doamna
noastră
profesoară, de a
ne cunoaște
familia cu
rădăcinile ei, cu
tulpina care o
susține, cu
ramurile care i-au
crescut de-a
lungul generațiilor
- arborele
genealogic. Ce
interesant! Un
copac bine legat,
cu străbunicii,
bunicii, părinții,
copiii, nepoții...

O coroană bogată!
Dureros este când
ramurile lui rămân
dezgolite, când
lipsește cate un
rod. Doamne, lasă
copacul întreg!

Când ochiul este prietenos cu tot trupul

Aceasta ilustrație ne pune pe gânduri: un ochi sănătos este vesel, este vigilent, este pregătit să coopereze cu toate celelalte organe ale corpului uman; este un ochi năzdrăvan, care se încapățânează să acționeze singur și va perturba toată creația. Cel mai bine poate răspunde doamna dirigintă...

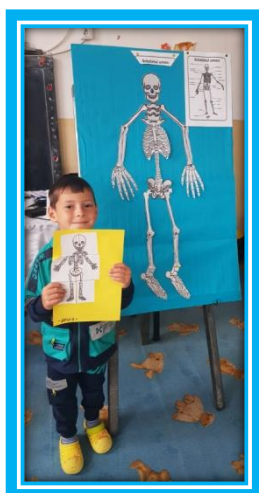

Desen realizat de Flavia V. - clasa a VI-a

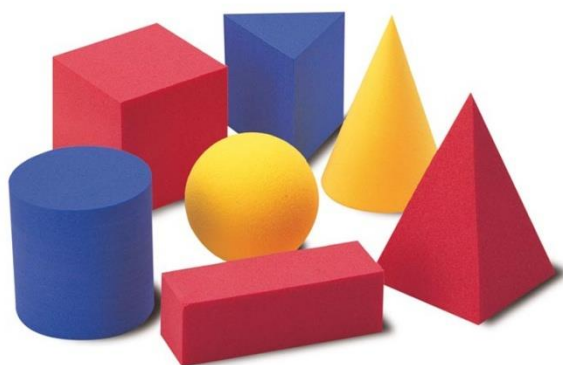
Corpul uman

Grădinița Dejești a deschis porțile cercetării, ale cunoașterii. Primul pas - Să ne cunoaștem corpul - a fost făcut cu bucurie, micuții au știut să asambleze "puzzle" cu părți ale corpului, pe coli individuale, colorate diferit pentru ca "opera" fiecăruia să nu fie confundată. Bucuria reușitei a fost prețul succesului, așa cum vedem în ilustrate.

Coord. Educ. Năstase Zenovia

Lumea noastră mică are multe lucruri interesante, de pildă, are forme geometrice pe care le-am descoperit entuziasmați. Am făcut asocieri cu părțile corpului nostru și, iată! Se pot face minuni!

**F
o
r
m
e

g
e
o
m
e
t
r
i
c
e**

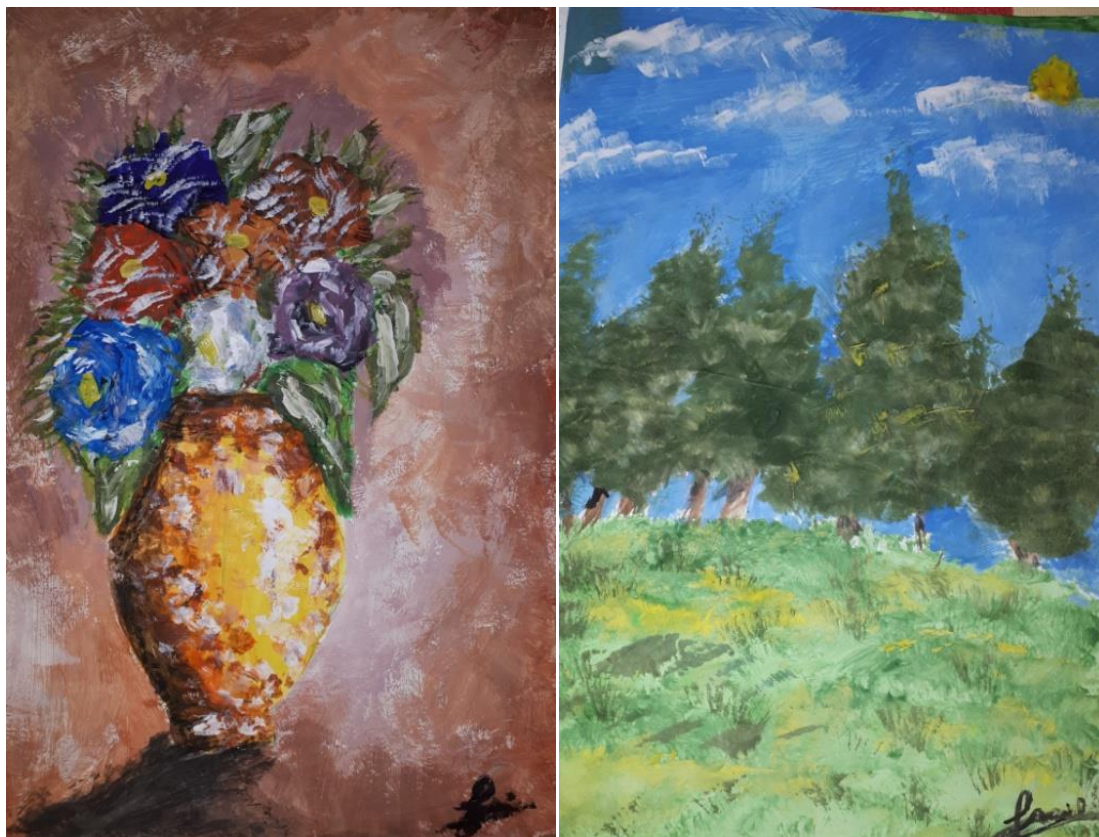
Toamna este o zână bogată

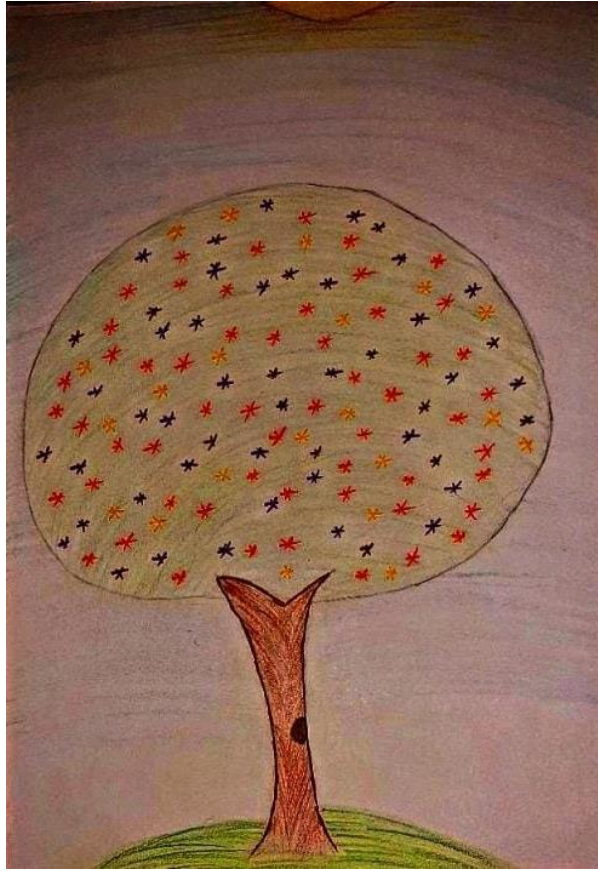
Domnișoara profesoară ne-a povestit despre toamnă și ne-a ajutat să o reprezentăm că pe o zână bogată în imaginație, în fructe și legume ce ne dau vitalitate. Nu-i așa că e frumos?

PORTRETUL TOAMNEI

Proiecții ale sensibilității adolescente!

Dragi cititori și colaboratori,

Vă așteptăm cu sugestii, articole, poezii, desene (în alb negru sau color), propuneri de noi subiecte (matematică, fizică, chimie, literatură, istorie, geografie, biologie, protecția mediului, educație tehnologică, religie, muzică, sport, limbi străine etc.

Așteptăm cu drag atât cadrele didactice (învățătoare, profesori), cât și elevii pentru colaborare.

Mulțumim tuturor elevilor, profesorilor și învățătorilor care au contribuit la realizarea acestui număr al revistei **LYCEUM**.

